

Komende vrijdag strijdt de voormalige dorpsclub TSG 1899 Hoffenheim met het grote Bayern München om het herfstkampioenschap in de Bundesliga. En volgens velen is dat nog maar het begin. Recent onderzoek heeft uitgewezen dat bijna de helft van de Duitse voetballiefhebbers inmiddels gelooft in de titelkansen van de gepromoveerde ploeg. De waan is werkelijkheid aan het worden in een gehucht waar de wereld al een tijdje op z'n kop staat. TEKST: MICHEL VAN EGMOND

Heribert Breuning is een vijftiger met vriendelijke kraalogen en een buik die een lange voorliefde voor de betere braadworst verradt. Hij is een van de 3.267 inwoners van Hoffenheim, een vlekje op de landkaart van Duitsland, ergens tussen Frankfurt en Stuttgart. Samen met zijn vrouw Cornelia en hun zonen Christoph en André woont hij aan de enige grote straat van het dorp, de Hauptstrasse. Vorig jaar liet Breuning daar een steiger voor zijn huis bouwen. De volgende morgen hees hij zijn imposante lichaam omhoog en schilderde hij in een paar dagen tijd zijn complete voorpui blauw-wit. Vervolgens liet hij het logo van TSG 1899 Hoffenheim boven zijn garagedeur aanbrengen en stak-ie een blauw-witte vlag uit het badkamer raam.

Het had allemaal te maken met een weddenschap van een jaar eerder. Als de plaatselijke dorpsclub erin zou slagen door te dringen tot de Bundesliga, dan zou Breuning met kwast en verfroller aan het werk gaan. Het leek destijds geen grote gok. Een seizoen eerder had Hoffenheim nog in de Regionalliga tegen clubs als SC Pfullendorf en Sportfreunde Siegen gespeeld. De kans dat de tegenstanders volgend jaar Hamburger SV en Bayern München zouden gaan heten, leek uitgesloten. Hoffenheim had achttienhonderd leden, Bayern alleen al drieduizend fanclubs. Maar inmiddels is Hoffenheim gepromoveerd en staat het bovenaan in de Bundesliga, beschikt het over de meest sensationele aanvalslinie van Duitsland, houdt het publiek er rekening mee dat spits Vedad Ibisevic wel eens het doelpuntenrecord van Gerd Müller kan gaan breken en is Heriberts huis onbedoeld uitgegroeid tot de grootste bezienwaardigheid van het dorp.

Het wordt het Wonder van Hoffenheim genoemd; de raketsnelheid waarmee de club uit het niemandsland van Kraichgau de top van het Duitse voetbal bestormt. Maar is het dat ook? 'Nee,' zegt Wolfgang Brück (49), journalist van de *Rhein-Neckar Zeitung*. 'Het is geen wonder, het is een systeem.' Best een vreemde uitspraak, want onder een arm klemt Brück een boek dat hij net heeft geschreven. De titel: *Das Wunder von Hoffenheim*. 'Ja, dat is uit commerciële redenen. Het klinkt goed. Maar de waarheid is dat het succes best verklaarbaar is. Het is terug te voeren op een paar belangrijke pijlers. Eén: het bedrijfsklimaat. De geldschieter achter deze club, Dietmar Hopp,

Carlos Edoardo (midden) viert zijn treffer tegen Arminia Bielefeld met Demba Ba (links) en Vedad Ibisevic.

FOTO: REUTERS

behoort tot de tien rijkste mensen van Duitsland en heeft een groot vertrouwen in Ralf Rangnick, de trainer. Daardoor heeft Rangnick in grote mate de vrije hand bij het samenstellen van zijn staf, het aantrekken van spelers en vooral de manier van werken. Er heerst hier een rust en een onderling vertrouwen zoals je nergens anders in de Bundesliga ziet. Twee: het systeem van Rangnick, gebaseerd op snelheid en vijf aanvallend ingestelde spelers, zit goed in elkaar. En drie: de scouting is van wereldklasse. Het bewijs daarvan staat elke zaterdag op het veld.'

Hij begint aan een opsomming. 'Andreas Beck, Matthias Jaissle, Andreas Ibertsbergen, Christoph Janker, Marvin Comppe, Daniel Haas; voetballers die bij hun vorige clubs niet eens altijd in de basis stonden, maar hier zijn uitgeroeid tot volwaardige Bundesliga-spelers. Comppe heeft onlangs tegen Engeland zelfs zijn debuut in de nationale ploeg gemaakt, een jongen die vorig jaar nog op de bank zat bij Borussia Mönchengladbach in de Tweede Bundesliga. En zo kan ik nog wel even verdergaan. Daarom vind ik het ook niet reëel als mensen het succes van deze club verklaren door naar de portemonnee van Hopp te wijzen. Het is waar dat hij veel geld (circa 150 miljoen euro, red.) in de club heeft geïnvesteerd, maar dat geld is vooral gebruikt voor nieuwe faciliteiten zoals het stadion dat langs de snelweg bij Sinsheim

wordt gebouwd en het trainingscentrum in Zuzenhausen, hier drie kilometer vandaan. Maar aan het begin van dit seizoen zijn er maar twee spelers gekocht, Andreas Beck en Wellington. Het jaar daarvoor is wél meer geld uitgegeven aan spelers, vijftien miljoen in totaal, maar allemaal aan jongens die toen niemand kende en van wie de marktwaarde inmiddels minstens is verdubbeld: Carlos Eduardo, Chinedu Obasi en Demba Ba.'

Even later komt Ba in zijn zwarte Range Rover het parkeerterrein van Hoffenheim opgereden. De geboren Senegalees weet nog precies wat hij dacht toen hij na ondertekening van zijn contract voor het eerst het uitgestorven dorp van zijn nieuwe werkgever inreed en vervolgens ook bijna gelijk weer uitreed. 'Ik dacht: *Nee, dit kan niet waar zijn,*' zegt de boomlange spits. Maar het was wél waar. Twee seizoenen geleden speelde hij nog anoniem bij Excelsior Moeskroen en nu is hij onderdeel van de meest sensationele aanvalslinie van Duitsland. Hoofdpersoon daarin is Vedad Ibisevic, een zoon van uit Bosnië gevluchte ouders. Ook hij meldt zich even later op het terrein. Wie hem vraagt naar een verklaring voor het feit dat zo ongeveer elke bal die hij tegenwoordig aantreft tussen de palen vliegt, krijgt een verbaasd gezicht te zien. 'Ik weet het zelf ook niet,' zegt de topscorer van de Bundesliga. 'Alles lukt opeens.'

Als er vroeger bij de familie Breuning aan de Hauptstrasse werd aangebeld, spiekte Heribert altijd eerst door de gordijnen om te zien wie er voor de deur stond. Nu niet meer. Sinds hij zijn huis blauw-wit heeft geschilderd en Hoffenheim de sensatie van de Bundesliga is, weet hij zonder te kijken al wie hij op zijn deurmat zal aantreffen: een buitenlandse journalist. Het stikt ervan in het dorp. De internationale pers heeft het vlekje op de landkaart ontdekt en dat heeft daar merkwaardige tafereel tot gevolg. Dorpsbewoners die hun hondje willen uitlaten in het aangrenzende Grosen Wald, lopen grote kans eerst in gebroken Duits te worden aangesproken door een buitenlander die een microfoon onder hun neus houdt. Burgemeester Karlheinz Hess moet minstens één keer per week poseren voor de blauw-witte Hoffenheim-vlag die hij een dag na de promotie uit het raam van het stadhuis heeft gestoken en daar

'Dietmar Hopp heeft het grote geld in het voetbal ongewild zijn eigen. Daarop is het gemakkelijker schelden dan op Gazprom, T-Mobile of andere miljoenensponsors'

altijd heeft laten hangen. En in zijn Kebab-zaak aan de Hauptstrasse overweegt eigenaar Mehmet Akseven inmiddels zijn menukaart ook in het Engels te laten drukken.

Vandaag is de meeste pers te vinden in het kleine benzinstation naast het clubgebouw aan de Hauptstrasse, waar Ingrid Kunkel (54) achter de toonbank staat. Zij is de moeder-overste van de ploeg. Voor het vertrek naar een uitwedstrijd komen de voetballers van Hoffenheim hier snoep en kranten inslaan of gewoon een praatje met haar maken. Ook helpt ze de buitenlandse spelers hun weg te vinden in de regio of biedt ze de jongens die op de bank zijn beland koffie en een luisterend oor. De dienst van Frau Kunkel zit er bijna op. Eigenlijk wil ze dan snel naar huis, want ze is bezig met de kerstversiering. Maar eerst moet ze, zoals vrijwel elke werkdag, de pers te woord staan.

Journalisten van *Le Figaro*, *Die Zeit* en zelfs de *Los Angeles Times* die tussen de rollen drop en chocoladerepen geduldig op hun beurt wachten om de tankbediende van Hoffenheim te interviewen, het hoort allemaal bij de gekte die hier na de promotie is losgebarsten. 'Er heerst hier een euforische stemming in de regio,' zegt assistent-trainer Peter Ziedler even later in een container die tijdelijk dienst doet als persruimte. 'Je merkt het aan alles. Ga maar in de winkels kijken. Er is bijna geen Hoffenheim-shirt meer te koop. De fabriek kan de vraag niet aan.' Als snel komt het gesprek op het geheim achter het sportieve succes. Hij licht een tipje van de sluier op. 'De basis van onze speelwijze bestaat eruit dat we breedtepassages en terugspeelballen zo veel mogelijk vermijden. En dat we bij balverlies zo snel mogelijk weer in balbezit willen komen. Een tactiek waaraan alle veldspelers evenveel moeten bijdragen. Het klinkt misschien eenvoudig, maar dat is het. Het is iets wat alle trainers in Duitsland van hun elftal vragen, maar waarvan wij er tot nu toe als enigen in slagen het ook daadwerkelijk uit te voeren.'

Snelle balverovering. Het is de signatuur van Ralf Rangnick, de bloedserieuze hoofdtrainer van Hoffenheim. De basis voor die filosofie is terug te vinden in een relatief onbeduidende oefenwedstrijd die Rangnick ooit als middelma-

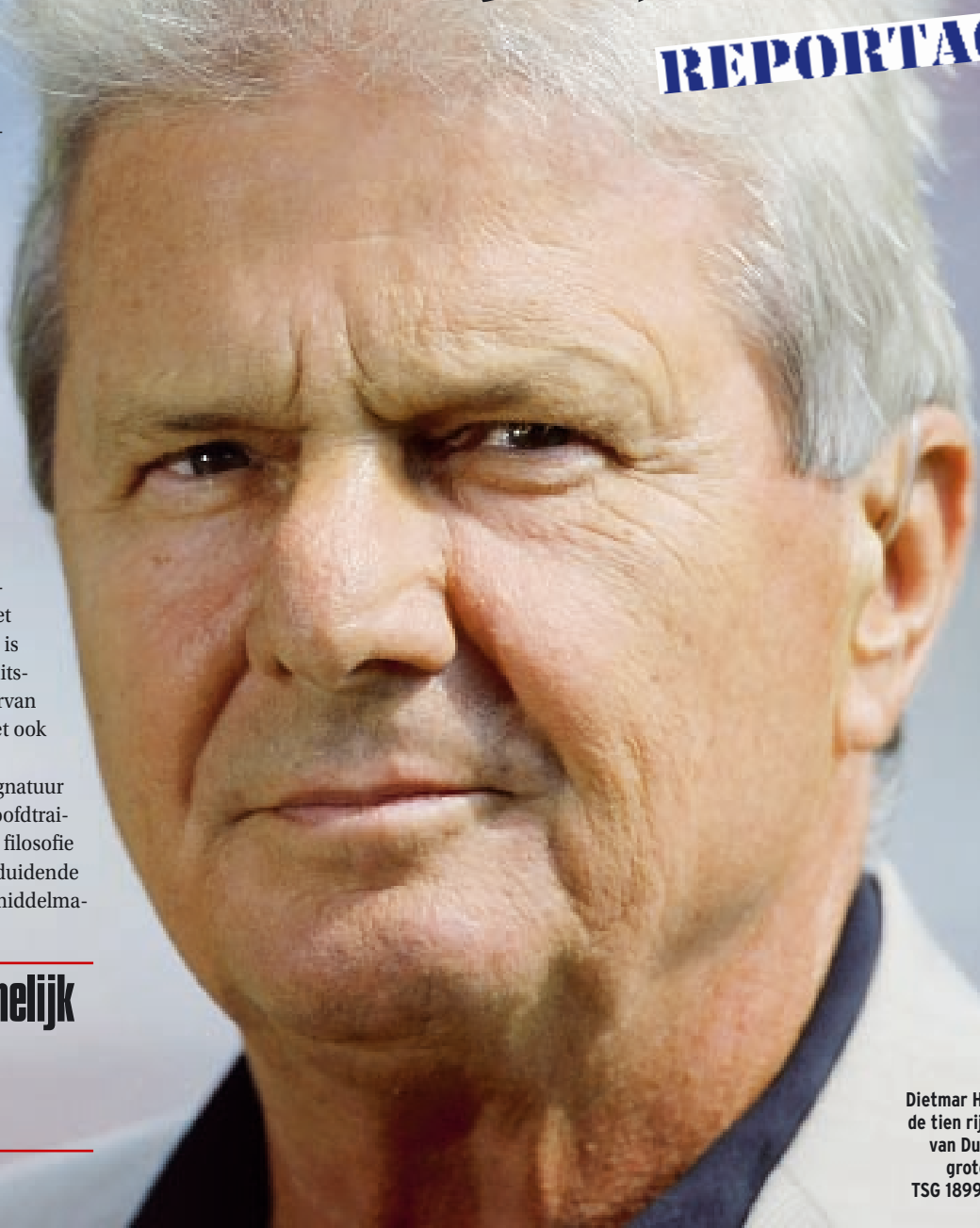
tige speler/trainer van het al even middelmatige Viktoria Backnang speelde. De tegenstander heette Dinamo Kiev, de toenmalige Sovjet-ploeg die op dat moment in Duitsland op trainingskamp was. Dat was in het voorjaar 1984, toen Kiev de wereld verbaasde met voetbal dat in de reageerbuis leek te zijn geboren. Valeri Lobanovski, de mysterieuze coach van Dinamo, bleek een team te hebben gesmeed dat als een Zwitsers uurwerk in elkaar stak. Elke beweging leek te zijn voorgeprogrammeerd en werd automatisch gevolgd door allerlei andere vooraf uitgedokterde

acties op het veld, waardoor Dinamo een soort voetbal speelde dat door een computer gestuurd leek. 'Oleg Blochin deed nog mee,' zegt Rangnick als hij op het parkeerterrein van Hoffenheim terugdenkt aan die middag. 'En Alexei Michalitsjenko. Er waren tien minuten gespeeld, toen wij een inworp mochten nemen. Op dat moment ben ik de spelers van Dinamo maar eens gaan tellen. Het bleken er inderdaad elf te zijn, maar ik had echt de indruk dat ze met twaalf of dertien voetballen. Of wij hadden een man minder opgesteld, want er kon geen speler van ons in balbe-

Duitse sensatie TSG 1899 Hoffenheim strijdt om herfsttitel

Koploper met kinderlijk plezier

REPORTAGE

een gezicht gegeven, namelijk

Dietmar Hopp, een van de tien rijkste mensen van Duitsland en de grote man achter TSG 1899 Hoffenheim.

zit komen of er stonden twee, drie Russen om hem heen. Het was verbazingwekkend.

De jonge coach besloot voortaan elke training van Dinamo Kiev te bezoeken zolang die ploeg in het land was. Hij raakte geobsedeerd door het positiespel van de Sovjets. Al snel ging hij méér buitenlandse collega's bestuderen. Op vakantie in het Italië van de late jaren tachtig verliet Rangnick elke dag vroegtijdig het strand om de Tsjech Zdenek Zeman met Foggia aan het werk te zien. En gedurende een groot deel van datzelfde decennium liet hij een Italiaanse vriend alle wedstrijden opnemen van Arrigo Sacchi's AC Milan. Thuis in Duitsland bestudeerde hij de VHS-bandjes dan zoals een filatelist zijn postzegels: geconcentreerd en zonder ook maar één detail over te slaan. Later liep hij ook twee weken stage bij het Ajax van Co Adriaanse en verdiepte zich in het Arsenal van Arsène Wenger. Rangnick ziet idolen in theoretici zonder grote voetbalcarrière en als oud-speler van VfR Heilbronn is dat waarschijnlijk niet toevallig. Sacchi was een voormalig schoenenverkoper die Milan naar de top van Europa stuwde, Zeman van huis uit amateur-trainer die het voetbal op een wiskundige manier benaderde en ook Wenger heeft zijn eigen succesvolle aanpak zonder te beschikken over een al te groot cv als speler. Rangnick voelt een verwantschap. Ook deelt hij bijvoorbeeld Wengers voorliefde voor jeugdig talent. 'Ik ben alleen maar geïnteresseerd in het aankopen van jonge spelers. Die zijn snel, zowel in hun handeling als ontwikkeling. Ze zijn nog te kneden en onderkennen over het algemeen het teambelang beter dan oudere voetballers.'

Voor iemand die de kunst deels heeft afgekeken van anderen is het wel vreemd dat Rangnick zelf niet zo scheutig is met informatie. Vanaf donderdag hebben zijn trainingen bijvoorbeeld altijd achter gesloten deuren plaats, waar hij dan prof. dr. Hans-Dieter Hermann, de clubpsycholoog, rond het veld laat lopen om eventuele pottenkijkers weg te sturen. En wie hem vraagt naar het precieze geheim van het succes van Hoffenheim, krijgt altijd opvallend korte antwoorden. 'Ik hou me op de vlakke, ja, dat klopt,' zegt Rangnick, 'maar dat heeft een oorzaak. Laten we maar zeggen dat ik heb geleerd van het verleden.'

Tien jaar geleden, op 19 december 1998, was Rangnick te gast in *Das Aktuelle Sportstudio*, het meest bekeken sportprogramma van Duitsland. Het grote publiek kende hem destijds niet. Rangnick werd gezien als een gesjeesde voetballer met een bril, die het als verdedigende middenvelder nooit verder had geschopt dan clubs als Viktoria Backnang en de amateurs van VfB Stuttgart en op dat moment als coach het nietige SSV Ulm 1846 naar de Tweede Bundesliga had gebracht. Dat gebrek aan praktijkervaring weerhield hem er niet

van met behulp van een magneetbord een langdurige tactische verhandeling te houden. Tot verbazing van velen verklaarde hij daarin de Duitse manier van verdedigen failliet. Uitgerekend in het land van *über-libero* Franz Beckenbauer maakte Rangnick zich sterk voor iets wat in alle andere landen allang gemeengoed was: een defensie van vier man op een rij, met de nadruk op zone- in plaats van mandekking. Het gevolg liet zich raden. Een dag later maakten de conservatieve tabloids gehakt van Rangnick, die er gelijk een bijnaam voor het leven bij had: *De Professor*. Om van de ervaren en traditioneel ingestelde collega-trainers nog maar te zwijgen. Sindsdien is Rangnick nogal zwijgzaam over zijn precieze voetbaldenkbeelden.

'Udo Lattek!', schreeuwt Heiko Walkenhorst (44) in zijn stamcafé in Heidelberg, zo'n twintig kilometer van Hoffenheim. 'Het verontwaardigde

'De Duitse voetbalsupporters weten niet goed hoe ze met Hopp moeten omgaan,' zegt Walkenhorst achter zijn pul Hefe Weissbier. 'Hopp sponsort niet alleen Hoffenheim, maar steekt ook tientallen miljoenen in ziekenhuizen in de buurt en steunt sociale instellingen en goede doelen. Daarmee verplettert hij het beeld van Scrooge, de harteloze vrek die alleen maar uit is op eigen gewin. Hij woont ook niet in Kitzbühl of Monaco, maar gewoon hier in de buurt. In een gigantisch groot en wanstaltig huis, dat wel. Hij heeft dezelfde verfijnde smaak als Donald Trump.'

'Hopp is een gemakkelijk doelwit,' weet Grauer. 'Daarom richt de agressie op de tribunes zich zo sterk op hem. Hij heeft het grote geld in het voetbal ongewild een gezicht gegeven, namelijk zijn eigen. Daarop is het gemakkelijker schelden dan op Gazprom, T-Mobile of andere miljoenen sponsors in de voetbalwereld.'

FOTO: IMAGO SPORTFOTO

'Een jong team met veel snelheid en een ontembare drang naar voren, dat zie je in dit land niet veel'

Het nieuwe stadion in aanbouw, dat in januari moet worden geopend.

hoofd van Udo Lattek na de uitleg van Rangnick! Dat behoort wat mij betreft tot de pareltjes van de Duitse tv'. Walkenhorst houdt van overdrijven, maar hij is dan ook eigenaar van een reclamebureau. Drie jaar geleden richtte hij een Hoffenheim-fanclub op, zoals de ploeg er inmiddels een stuk of vijftig heeft. De meeste heten B-Block Brigade, Hoffenheimer Legion of eventueel Blue Dragons. Die van Heiko niet. Zijn gezelschap noemt zich Akademiker-Fanclub Hoffenheim en telt onder zijn leden een kinderarts, een sportjournalist, een psychiater en een podoloog. Elke week verzamelen ze zich hier, in café Dorfschänke van clublid Michael Grauer. Dan drinken ze bier uit pullen zo groot als bloemenvazen en praten over wat – sinds kort – hun club is. Walkenhorst en Grauer zijn op hun eigen manier gelukkig met TSG 1899 Hoffenheim. Dat geldt niet voor alle voetbalfans in Duitsland. De 150 miljoen euro die Dietmar Hopp inmiddels in de club heeft gestoken, roept nogal wat afgunst en agressie op.

Ook de Hoffenheim-fans zelf moeten de nodige kritiek slikken. Hun gebrek aan traditie wordt ze elke week door de aanhang van de tegenstander ingewreven. 'Maar wat is traditie precies?', zegt Grauer. 'En wat is het eigenlijk waard? Voetbal is aan het veranderen, of je het nu leuk vindt of niet. Daarom zeg ik het Hopp graag na: onze traditie, dat is de toekomst.'

De twee voetbalsupporters zijn oprechte liefhebbers van het spel van Hoffenheim. Grauer: 'Trots is een beladen woord in Duitsland, dat heeft met onze geschiedenis te maken. Maar ik kan wel zeggen dat ik geniet van de manier waarop Rangnick het elftal laat spelen. Een jong team met veel snelheid en een ontembare drang naar voren. Dat zie je in dit land niet veel. Ik kijk al sinds mijn zevende naar voetbal en heb nooit een favoriete club gehad. Maar nu ben ik vijftig en heb ik eindelijk een team waarbij ik me thuisvoel.' Walkenhorst is minder bescheiden. 'Tegen Hamburg speelde Hoffenheim in de eerste helft het

beste voetbal van deze eeuw', zegt hij en viert deze uitspraak met een nieuwe bloemenvaas. Hij is niet de enige die onder de indruk was van de 3-0 voorsprong die destijds na 37 minuten op het scorebord stond. Dat was HSV-verdediger Joris Mathijsen ook. 'Ik weet niet wat die gasten gegeten hebben,' zei de Oranje-international na afloop over de spelers van Hoffenheim, 'maar ze liepen als gekken.'

'Goed beschouwd laat Rangnick zijn team kinderlijk voetbal spelen,' zegt Walkenhorst. 'En dat bedoel ik in de letterlijke zin van het woord. Kun je je nog herinneren wat je jeugdtrainer tegen je zei toen je begon met voetballen? Dat je niet met z'n allen op een kluitje moest gaan staan? Dat is precies wat Rangnick ze bij balverlies laat doen. Let morgen maar op.'

Een dag later is het Carl Benz Stadion weer tot de laatste stoel bezet, als Hoffenheim het opneemt tegen het zwalkende Arminia Bielefeld van verdediger Michael Lamey. Aan alles merk je dat wat hier gebeurt, nieuw is voor het publiek. Op commando van de luidruchtige moderator op het veld klappt, zingt en stampet iedereen als vanzelf mee. De stemming is vriendelijk, bijna uitgelaten, misschien een bijkomend gevolg van het opvallend grote aantal vrouwen en kinderen dat Hoffenheim trekt. Hier hangt de feestelijke, naïeve sfeer die je eerder op een kinderverjaardag verwacht dan bij een serieuze Bundesliga-wedstrijd. Zelfs de infantiele mascotte Hoffi, een levensgrote nep-eland waarin een mens verstopt gaat, wordt hier nog hartstochtelijk toegejuicht. Behalve dan door de Arminia-fans natuurlijk, die als vee zijn bijgedreven in een zijvak. Zij zwaaien boos met hun vuisten naar de eland en roepen iets onverstaanbaars over 'scheiss-Millionäre'.

Maar die maken hun reputatie van ultra aanvallende ploeg wél waar. Vanaf het eerste fluitsignaal speelt Hoffenheim een soort voetbal waarvan je vanzelf een goed humeur krijgt. De boodschap van professor Rangnick, afgestudeerd op de theorie van wat hij noemt de *ballorientierter Zonendekung*, is goed overgekomen. Spelers stuiven op de bal af alsof het een slagroomtaart is. Het ongeduld spat er vanaf. Vooral in de beginfase, als de gepromoveerde ploeg haar geroemde één-keer-raken-voetbal speelt, is het verbazingwekkend hoe ogenschijnlijk naïef maar tegelijkertijd doelgericht Hoffenheim aanvalt. Vrijwel elke pass gaat in voorwaartse richting. Binnen vijf minuten is Ibisevic weer een stapje dichterbij Gerd Müller, die in het seizoen 1971/72 liefst veertig keer scoorde en nooit meer werd geëvenaard.

'Ik ben alleen maar geïnteresseerd in het aankopen van jonge spelers. Die zijn nog te kneden en onderkennen over het algemeen het teambelang beter dan oudere voetballers'

Met de 1-0 maakt Ibisevic zijn zeventiende doelpunt in de Bundesliga.

Ook afstandsschoten horen bij de opportunistische spelopvatting van Hoffenheim en ditmaal is het de Braziliaan Carlos Eduardo die het vanaf twintig meter probeert. *Tor!*, verschijnt er even later in grote letters op het scorebord. Er zijn dan elf minuten gespeeld, het staat 2-0, Hoffi springt een gat in de lucht en Eduardo viert zijn goal door op de grond te gaan zitten en net te doen of hij PlayStation aan het spelen is. Het is allemaal zo jong, fris en kinderlijk vrolijk wat Hoffenheim laat zien, dat je bijna zou gaan denken dat trainer Rangnick straks in de kleedkamer met een doos spekkies en dropvetters rondgaat.

Maar in de tweede helft komt de keerzijde aan het licht, als Arminia Bielefeld wat beter raad weet met het opportunisme van de thuisploeg. Teleurstellend snel vervalt dan een aantal Hoffenheim-spelers steeds vaker in tot mislukken gedoemde individuele acties. Onbedoeld beroven ze zo hun elftal van zijn grootste kracht: snelheid. En dan blijkt ook de broosheid van Rangnicks aanpak: net als vroeger bij het door hem zo bewonderde Dinamo Kiev werkt het systeem alleen als iedereen ook doet wat hij móét doen. Zodra er één of twee radertjes haperen, begint de machine al kuren te vertonen en steeds meer uit

de rails te lopen. Winnen doet de koploper wel, met 3-0 dankzij een Panenka-achtige strafschop van de Spanjaard Copado. Maar daarvoor heet de tegenstander van vanmiddag dan ook Arminia Bielefeld. Komende vrijdag in Beieren is het ongetwijfeld andere koek. Dan wacht Bayern München.

Na afloop in de perszaal worden de hoogtepunten van de wedstrijd op tv vertoond. 'Bij Arminia ziet het voetbal eruit als werk,' zegt de commentator met verbaasde stem, 'bij Hoffenheim als *Spass*.' En in de studio wordt Franz Beckenbauer gevraagd naar de kampioenskansen van de koploper. 'Ik denk dat het dit seizoen nog te vroeg is voor Hoffenheim,' zegt *der Kaiser*. 'Maar met nog twee of drie versterkingen erbij... Misschien volgend jaar. Waarom niet?' Dan komen Ralf Rangnick en zijn collega Michael Frontzeck binnen. Frontzeck noemt Hoffenheim 'de sterkste ploeg in de Bundesliga van dit moment' en naast hem knikt Rangnick zuinig als dank voor het compliment. Op bedaarde toon geeft De Professor vervolgens zijn analyse van de wedstrijd. Hij lacht daarbij niet één keer.

Het is die namiddag al donker in het dorp, als de spelersbus van Hoffenheim de verlaten Hauptstrasse weer inrijdt. Aan de blauw-witte pui van de familie Breuning heeft Heribert nu ook kerstversiering aangebracht. Bij het benzinstation van Frau Kunkel zijn de lichten uit en is de deur al op slot. Ze is vandaag naar de wedstrijd geweest. Vlak voordat ze vertrok om haar jongens aan te moedigen, had ze nog even snel een interview gegeven. Aan de *Süddeutsche Zeitung* ditmaal.

'Sommige mensen komen van heinde en verre, alleen maar om het benzinstation te zien,' vertelde ze aan de verbaasde jongeman van de krant. 'Ze maken foto's van de toonbank of gaan uren staan wachten in de hoop dat er een speler komt tanken. Laatst vroeg er zelfs iemand een handtekening aan mij. Dat is toch niet normaal? Ik schaamde me kapot, maar die meneer stond erop. Hij had mij op tv gezien, samen met Ralf Rangnick, en nu wilde hij een handtekening.' Ze lachte verlegen. 'Ik heb 'm maar gegeven.'

De wereld staat al maanden op z'n kop in Hoffenheim, het dorp waar de waan werkelijkheid is geworden en het einde van de euforie nog lang niet in zicht lijkt. Frau Kunkel merkt het elke dag weer. 'Ik ben maar een eenvoudige vrouw met een eenvoudig benzinstation,' zei ze, vlak voordat ze haar blauw-witte sjaal omknoopte en richting stadion vertrok. 'Maar soms heb ik echt het idee dat ik hier in een verkeerde film ben beland.'

FOTO: REUTERS

Trainer Ralf Rangnick heeft alle reden tot tevredenheid.